

- Η μητέρα, η κεντρική ηρωίδα, με μια χρονοκάψουλα ταξιδεύει από τις αρχές του 20ου αι. στο 2024. Όταν γυρίζει πίσω, διηγείται σε μια φίλη της τι την εντυπωσίασε, τι την παραξένεψε, τι την μάγεψε, τι την ενόχλησε... ([Π. Μπακ, “Η μάνα”](#)).

.....

Όλα είναι αλλιώτικα πια! Οι άνθρωποι δεν κοιμούνται μαζί με τα ζώα τους - κοιμούνται μόνοι και τα ζώα είναι κάπου μακριά. Δεν έχουν όλοι οι άνθρωποι πια ζώα. Στο σπίτι τους οι άνθρωποι πλέον, πλένονται σε νιπτήρες, με νερό καθαρό, που έρχεται με σωλήνες από χιλιόμετρα μακριά και δεν αρρωσταίνουν όταν το πίνουν, ούτε παθαίνουν τα μάτια τους. Οι πατεράδες ενδιαφέρονται για το αν τα παιδιά τους είναι καλά και δεν βάζουν σε προτεραιότητα μόνο τη δουλειά. Όμως όλοι πια ζουν μακριά από τη φύση, δε σκαλίζουν το χώμα, ούτε το σπέρνουν για να πάρουν τους καρπούς του. Όλοι σηκώνονται το πρωί για να πάρουν το αυτοκίνητό τους, να πάνε στη δουλειά τους σε ένα γραφείο και κανείς δεν ασχολείται με το από που θα έρθουν τα πράγματα που θα φάνε το μεσημέρι. Και όλοι πια έχουν μια συσκευή στο χέρι, που είναι και τηλεόραση και τηλέφωνο και φακός και κομπιουτεράκι για λογαριασμούς. Όλα είναι στημένα, πάνω σε αυτά!!! Κανείς δεν κοιτάει τον άλλον όταν βγαίνουν έξω, αλλά κοιτάνε μόνο αυτά!

..... Ξανθόπουλος Φώτης, Β2

Τα μάτια μου τσούζουν και το κεφάλι μου βουίζει από το ταξίδι. Πατάω το κουμπί εξόδου και με το άνοιγμα της πόρτας ο χώρος γεμίζει καπνό. Το οπτικό μου πεδίο επιτέλους καθαρίζει και μπορώ να δω που βρίσκομαι.

Περπατώντας παράλληλα με την θάλασσα διακρίνω στο βάθος μία γυναικεία φιγούρα. Καθώς πλησιάζει την παρατηρώ. Τα μαλλιά της είναι μακριά και ξανθά , σχεδόν άσπρα. Είναι αδύνατη και φοράει μία μπλουζά που καλύπτει με το ζόρι την μισή κοιλιά της. Το παντελόνι της είναι φαρδύ ,τόσο φαρδύ που χωράει δύο ανθρώπους μέσα. Γυναίκα με παντελόνι ;

Και ο άντρας της δεν λέει τίποτα ;

Λογικά θα έχει πολλές μελανιές...

Την πλησιάζω με ένα μειδίαμα για να επιβεβαιώσω οτι βρίσκομαι στο 2024. Χαρούμενη με την απάντηση της αποχωρώ ,ανυπομονώντας να δω την πόλη στην οποία βρίσκομαι. Εξερευνώντας το μέρος παρατηρώ πολλές κοπέλες ντυμένες οπώς αυτή που μίλησα προηγουμένως. **“Επιτέλους”**, ψιθυρίζω , καταλαβαίνοντας πως οι γυναίκες μπορούν να φοράνε ό,τι θέλουν και να μην φοβούνται. Όμως για κάποιο λόγο οι περισσότερες δεν φοράνε βέρα. *Γίνεται να έχουν πατήσει τα είκοσι και να μην είναι παντρεμένες ;*

Η ώρα έχει πάει δύο , ο κόσμος είναι ακόμη έξω , σε όλα τα μαγαζιά ακούγεται δυνατή μουσική και οι άνθρωποι διασκεδάζουν. Και εγώ θέλω να κάνω ό,τι θέλω. Μπαίνω σε ένα μαγαζί και ανακατεύομαι με τον κόσμο που χορεύει. Λαμβάνω κάποια βλήματα αδιακρισίας λόγω του συντηρητικού ντυσίματος μου , αλλά δεν πτοούμαι. Μετά από πολλή ώρα φεύγω από το μαγαζί κουρασμένη και κάθομαι σε ένα παγκάκι. Περιμένοντας να ξημερώσει αποκοιμήθηκα. Μετά από κάποιες ώρες ανοίγω τα μάτια μου, αντικρίζοντας απέναντι μου έναν πατέρα αγκαλιά με το παιδί του. Γελάνε και οι δύο και φαίνεται να το αγαπάει πολύ. Δεν έχω δει ποτέ κάτι τέτοιο στην εποχή μου. Ξαφνικά τον πλησιάζει η γυναίκα του. Αυτός την

αγκαλιάζει χαμογελώντας και καταλήγουν να παίζουν και οι δυο με τον τρίχρονο γιο τους.

Τα μάτια μου *βουρκώνουν* αντικρίζοντας την όμορφη εικόνα, όμως δυστυχώς πρέπει να γυρίσω πίσω επειδή έχω κι εγώ δύο παιδιά να φροντίσω. Μπορεί να μην μπορέσω να ζήσω σε μία όμορφη εποχή, αλλά πάντα θα χαμογελάω όταν θα θυμάμαι το “μέλλον”.

..... Παπαϊωάννου Λίνα, Β2

Καθώς πήγαινα στους οριζώνες, πρῶι πρῶι διέκρινα από μακριά ένα μεταλλικό και μεγάλο αντικείμενο που έμοιαζε με σεντούκι. Όταν πήγα κοντά του, το είδα σκουριασμένο και ταυτόχρονα σαν να μην το είχε πειράξει κανείς.

Ξαφνικά, άρχισε το τοπίο να γεμίζει ομίχλη από το πουθενά, έτσι αποφάσισα να ερευνησω από πού έρχεται. Συνέχισα να περπατάω, ώσπου αντίκρισα πελώρια κτίσματα, άμαξες που κινούνται χωρίς άλογα και... δρόμοι που δεν έχουν χαλίγια!

Πολλοί άνθρωποι κρατούσαν στα χέρια τους μικροσκοπικά κουτάκια και μιλούσαν σε αυτά! ...Γιγαντιαία πτηνά πετούσαν στον αέρα κάνοντας πολύ θόρυβο, υπερβολικά καλοντυμένοι άνθρωποι περπατούσαν από εδώ και από εκεί στους δρόμους.

Στιγμιαία, απομακρύνθηκα από όλη αυτή την βαβούρα και χωρίς να το σκέφτομαι άρχισα να τρέχω. Όταν έφτασα, κοίταξα πίσω μου και όλη η ομίχλη εξαφανίστηκε παίρνοντας μαζί της και το μπαούλο...

..... Σίμος Ιάσων, Β2

Αχ θεέ μου! Πώς βρέθηκα εδώ; Πού βρίσκομαι; Σίγουρα δεν βρίσκομαι στην Κίνα το 1900. Όλα είναι διαφορετικά γύρω μου σαν να έχω ταξιδέψει χρόνια πολλά στο μέλλον... Δεν υπάρχει το χωριό μου με τα χαμηλά σπιτάκια του, τις αυλές γεμάτες άχυρα ρυζιού, τους νεροβούβαλους στο μαντρί, τα χωράφια με το ρύζι, τους ορυζώνες μέσα στα νερά. Απεναντίας παντού αντικρίζω ψηλά κτίρια, φαρδιούς δρόμους και πολλούς ανθρώπους, άντρες και γυναίκες, να κυκλοφορούν. Τι όμορφες και ξεκούραστες φαίνονται οι γυναίκες! Είναι καλοντυμένες και γελαστές. Είναι φανερό ότι δεν κουράζονται όπως εγώ με δουλειές στα χωράφια.

Ωστόσο όλοι αυτοί οι άνθρωποι είναι κάπως παράξενοι, καθώς προχωρούν στο δρόμο σκυφτοί, κοιτώντας με προσήλωση σε κάποιες φωτεινές μεταλλικές πλάκες που κρατούν στα χέρια τους. Και το πιο περίεργο από όλα, μιλάνε κιόλας σε αυτές σαν να είναι άνθρωπος. Καθόλου δεν μου αρέσει αυτή η εικόνα. Θυμήθηκα το χωριό μου όπου μιλούσα με τις άλλες γυναίκες για τις χαρές και τις λύπες μας και τις μοιραζόμασταν. Όμορφες στιγμές! Μακάρι να μπορούσα να επιστρέψω πίσω στο χωριό μου, στις συνήθειες μου, στην οικογένειά μου που με χρειάζεται! Μακάρι...

..... Τσιότρα Θαλία, Β2